

We bekijken een derde fragment uit de film 'Into the wild', waarin de 22-jarige Christopher McCandless zijn familie achterlaat om - wat hij noemt - 'het echte leven' te zoeken in de wilde natuur, weg van de maatschappij met haar verplichtingen en statussymbolen.

Twee jaar zwerft hij door Noord-Amerika. In die periode verblijft hij kort, of iets langer, bij mensen die hij toevallig ontmoet. Ongewild roept zijn verschijning bij hen kwetsuren uit het verleden opnieuw tot leven. Tegelijkertijd zorgt zijn aanwezigheid voor een genezende werking. En telkens komt weer het moeilijke, maar onvermijdelijke moment van het afscheid. Want door niets of niemand laat hij zich afhouden van zijn ene doel: de ongerepte natuur van Alaska.

Vandaag bekijken we zo'n afscheidsmoment. Het fragment komt slechts 5 minuten na het fragment dat we vorige week hebben bekeken en we zien dezelfde personages: Christopher (die zichzelf Alexander noemt) en de oude man Ron Franz.

Ron Franz kondigde in het fragment van vorige week al aan dat hij Alexander zal missen. Voor mij was dit het meest pakkende moment van de film.

Na het fragment beluisteren we opnieuw het lied van Eddie Vedder, waarvan de tekst in je vouwblaadje staat.

FRAGMENT

Na een lange trip van Oost naar West-Amerika is dit de laatste verblijfplaats voor dat Christopher aan de eindfase van zijn trektocht begint: zijn grote avontuur Noordwaarts, richting Alaska.

In die nacht van de 22ste maart - wellicht niet toevallig het begin van een nieuwe lente - ligt de oude man Ron Franz eigenlijk te waken, want hij heeft zo'n vermoeden dat Christopher voor dag en dauw zal vertrokken zijn. De oude man was op dit moment voorbereid, want hij heeft een doos klaar staan met wat spullen die volgens hem noodzakelijk zijn om te overleven in dat onherbergzame gebied van Alaska: een geweer, een hengel en een visnet, een dikke winterjas. Hij zou het zichzelf nooit kunnen vergeven indien hij hem deze dingen niet had kunnen geven en hem niet zelf zou gebracht hebben tot aan de drempel van waar Christopher alleen verder wil gaan.

En dan begint de lange nachtelijk-ochtendlijke rit, 160 km ver. Er wordt niet veel gezegd in de auto. Maar als ze aan het punt komen waar de wegen scheiden, lijkt het er toch op dat ze een lang gesprek beëindigen. Ron doet nog een poging om niet in de vergeetput te belanden. Hij doet Christopher een adoptievoorstel. Op zijn oude dag heeft hij nog een zoon gekregen, maar hij weet maar al te goed dat kinderen geen bezit zijn. "Uw kinderen zijn uw kinderen niet" Als Christopher vraagt om die adoptie uit te stellen tot na Alaska, zien we in de ogen van Ron dat hij eraan twijfelt of er wel een na-Alaska-periode komt. Misschien overleeft Christopher dat niet. Of zal Ron er tegen die tijd niet meer zijn.

Christopher stapt uit, hun blikken houden elkaar nog even vast, en dan vertrekt Christopher te voet verder. Hij kijkt niet één keer om.

Terwijl Christopher verder stapt toont de film een aaneenschakeling van beelden van mensen, maar dat hebben wij nu niet meer gezien. Het zijn al de tochtgenoten die Christopher heeft gehad op zijn levensweg: zijn zus, zijn vader en zijn moeder, en alle mensen met wie hij een stukje leven heeft gedeeld op zijn reis.

"Hou me niet vast" lijkt Christopher wel te zeggen.

Prediker zei het al: "Alle dingen op deze aarde hebben hun tijd. Er is een tijd om te bouwen en een tijd om af te breken. Er is een tijd van komen en een tijd van gaan."

En als de tijd van gaan gekomen is, dan is dat hard, maar het moet.

Aan de ouderen onder ons lijkt dit fragment te zeggen: geniet van de jongeren terwijl je ze bij je hebt, want ze blijven niet bij je.

Aan de jongeren: Je hebt recht op je eigen weg, maar aanvaard de bezorgdheid van de ouderen.

De laatste woorden die Christopher neerschrijft zijn: Geluk is alleen echt als het gedeeld wordt.